'Η σύνδεσις 'Ελλάδος—'Ιταλίας μὲ τὸ φέρρυ—μπὼτ α'Εγνατία» ἀποτελεῖ ἕνα νέον ἐπίτευγμα τῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ εἰς τὸν τομέα τοῦ τουρισμοῦ.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Τὸ ξεκίνημα τοῦ φέρρυ—μπὼτ «Ἐγνατία» ἐκ τοῦ λιμένος μας ἀποτελεῖ τὴν ἀπάντησιν εἰς τοὺς ὀλιγοπίστους—διατί ὄχι; καὶ εἰς τοὺς κακοπίστους...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ (Ματθαίου δ' 27—35)

Η ΨΥΧΙΚΗ ΤΥΦΛΟΤΗΣ

«Τότε ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων: κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν, γεννηθήτω ὑμῖν».

Οἱ δύο τυφλοὶ τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἀντιλαμβάνονται ὅτι προχωρεῖ μπροστά τους ὁ Ἰησοῦς καὶ σπεύδουν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Τρέχουν λοιπὸν καὶ φωνάζουν δυνατά: Σπλαγχνίσου μας καὶ ἰάτρευσέ μας, ἔνδοξε ἀπόγονε τοῦ Δαυΐδ.

Ὁ Χριστὸς καὶ πάλιν, ὅπως σὲ τόσες ἄλλες περιπτώσεις, θέτει ὑπὸ δοκιμασίαν τὴν πίστιν τῶν τυφλῶν καὶ τοὺς ἐρωτᾷ: Πιστεύετε ὅτι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ κάμω αὐτό, ποὺ ζητεῖτε; Καὶ αὐτοί, ἀβιάστως καὶ χωρὶς κανένα ἐνδοιασμό, ἀπαντοῦν κατηγορηματικά: Ναί, Κύριε. «Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν—τοὺς λέγει τότε ὁ Ὁδοιπόρος, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ σπίτι ἑνὸς ὀπαδοῦ του—γεννηθήτω ὑμῖν». «Καὶ ἀνεῴχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί».

Ἡ πίστις παίζει πρωταρχικὸ ρόλο σὲ κάθε ἐπιδίωξι τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε ἕνα σκοπό, πρέπει πρῶτα—πρῶτα νὰ πιστεύσωμε σ' αὐτόν. Καὶ κατόπιν κινητοποιοῦμε δραστηριότητα καὶ θέλησι καὶ νοῦν καὶ κάθε πρόσφορο μέσο.

Τό αὐτὸ συμβαίνει στὸ ζήτημα τοῦ ὑπερτάτου σκοποῦ, ποὺ κάθε ἄνθρωπος ἔχει στὴ ζωή: τῆς σωτηρίας του, τοῦ προσανατολισμοῦ του πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Αὐτὸς ὁ προσανατολισμὸς καὶ μόνον αὐτὸς θὰ διαλύση τὴν ἀγχώδη ἀτμοσφαῖρα, μέσα στὴν ὁποία ζῆ, θὰ τὸν ἀπαλλάξη ἀπὸ πολλὰ δεινὰ ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς φύσεως, θὰ τὸν ἀνακουφίζη καὶ θὰ τοῦ κάνη πολύ ἐλαφρὸ τὸ φορτίο τῆς ζωῆς, θὰ τοῦ προσφέρη τέλος οὐσιαστικὴ χαρά.

Καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε αὐτὸν τὸν σκοπόν, αὐτὸν τὸν προσανατολισμόν, πρέπει νὰ πιστεύσωμε στὴ δύναμι, ἡ ὁποία, ὡς καταλυτικὸς ὁδοστρωτὴς τοῦ κακοῦ καὶ τῶν μελανῶν σημείων τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς ἀναπλαστικὴ καὶ ἀνανεωτικὴ αὔρα, ἐξεπορεύθη ἀπὸ τὸν Σταυρὸν τοῦ Γολγοθᾶ.

Τυφλὸς εἶναι κάθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀναβλέψει κατὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ διεισδύει εἰς τὰς μυχιαιτέρας πτυχὰς τοῦ πνευματικοῦ μας κόσμου καὶ διαλύει κάθε σκοτάδι. Τυφλοὶ εἴμαστε καὶ σὲ παχυλὴ πλάνη πελαγοδρομοῦμε. ὅταν ἔχωμε θέση ἐκποδῶν ἀπὸ τὴ ζωή μας τοὺς κανόνας τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς.

Πρέπει λοιπὸν νὰ πιστεύσωμε εἰς τὸν Χριστὸ γιὰ νὰ θεραπευθοῦμε ἀπὸ τὴν τυφλότητα αὐτή, ἡ ὁποία, ἂν ἐξετάσωμε καλά, θὰ παραδεχθοῦμε ὅτι εἶναι περισσότερον τραγικὴ ἀπὸ τὴν τυφλότητα τῶν ὀφθαλμῶν. Κάθε ἄλλο μέσον γιὰ νὰ μᾶς θεραπεύση τὴν ψυχικὴ τυφλότητα, εἶναι ἀνίκανο νὰ φέρη θετικὰ καὶ μόνιμα ἀποτελέσματα.

Ἡ μελαγχολία, ποὺ καταλαμβάνει πολλοὺς καὶ τῆς ὁποίας τὸ βαθύτερο αἴτιο εἶναι ἡ ἔλλειψις ὑγιοῦς προσανατολισμοῦ στὴ ζωή· τὸ κακὸ ὑπὸ τὴν πολύπλευρη μορφή του· τὰ τόσα ἐλαττώματα, ποὺ κυριεύουν τοὺς ἀνθρώπους· ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τὴν τυφλότητα τῆς ψυχῆς καὶ δημιουργοῦν τὴν ἀπόγνωσι πολλὲς φορές, εἶναι ἀδύνατον νὰ δαμασθοῦν καὶ νὰ κοποῦν ἀπὸ τὴ ρίζα τους, ἐὰν δὲν ἐπενέργηση, μὲ τὴν θέλησι βέβαια τοῦ ἀνθρώπου, ὁ θεῖος παράγων, ἡ ὑπερβατικὴ Δύναμις. Αὐτὴ καὶ μόνον αὐτὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ χειραγωγήση τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν βγάλη σῶον καὶ καθαρὸν ἀπὸ τὰ βαλτονέρια μιᾶς ζωῆς ἁμαρτωλῆς καὶ δυστυχισμένης.

Πῶς θὰ πιστεύσωμε ὅμως ὥστε νὰ ἔχωμε τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα; Μά, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι δύσκολο. Μόνον χρειάζεται ἡ κινητοποίησις τῆς θελήσεώς μας, τὸ στραγγάλισμα τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ ἡ ἀνενδοίαστη προσπέλασις πρὸς τὰ χαριτόβρυτα μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ζωντανεύση ὁ πνευματικός μας ὀργανισμὸς καὶ θὰ ἀναβλέψωμε.

Γ. ΑΡΤΕΜΑΣ

ΑΝΑΓΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΠΟΛΛΑ ΑΧΡΗΣΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΠΑΡΑΤΕΙΝΟΝΤΑ ΑΣΚΟΠΩΣ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΤΟ ΠΟΡΙΣΜΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΗΣ

Ν. ΥΟΡΚΗ. Εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν καταβάλλεται προσπάθεια ὀρθολογιστικῆς ὀργανώσεως καὶ ἀποφυγῆς πάσης σπατάλης χρόνου εἶναι ἀσυγχώρητον νὰ διδάσκωνται εἰς τὰ σχολεῖα πολλὰ ἄχρηστα πράγματα τὰ ὁποῖα εἰς οὐδὲν ἄλλο συντελοῦν παρὰ εἰς τὸ νὰ παρατείνουν ἀσκόπως τὸν χρόνον τῆς διδασκαλίας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ προεισαγωγὴ μιᾶς ἐκθέσεως ποὺ κατηρτίσθη ὑπὸ μιᾶς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ὁρισθείσης ὑπὸ τῆς ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ ἐξετάση κατὰ πόσον ἐνδείκνυται ἡ ἀναθεώρησις τοῦ σημερινοῦ προγράμματος διδασκαλίας.

Ἡ ἔκθεσις ἀναφέρει ὅτι εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπὸ τῆς στοιχειώδους μέχρι τῆς ἀνωτάτης καταναλίσκουν οἱ διδασκόμενοι προσπάθειαν καὶ χρόνον διὰ νὰ μάθουν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν πρόκειται νὰ τοὺς χρησιμεύσουν ποτὲ καὶ εἰς τίποτε, ἐνῶ ὁ προϋπολογισμοὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν δήμων ἐπιβαρύνονται μὲ τεράστια κονδύλια διὰ τὴν ἄσκοπον αὐτὴν ἐκπαίδευσιν.

Ὁ κύκλος τῶν σπουδῶν στοιχειώδους καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως θὰ ἠδύνατο νὰ συμπληροῦται εἰς 2—3 ἔτη ὀλιγώτερα τῶν σημερινῶν χωρὶς νὰ λείψη ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καμμία ἀπὸ τὰς ἀπαραιτήτους διὰ τὴν σταδιοδρομίαν των γνώσεις.

Ἡ ἐπιτροπὴ φρονεῖ ὅτι ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν καὶ ἀνωτάτην ἐκπαίδευσιν εἶναι δυνατὸς ὁ περιορισμὸς τοῦ χρόνου τῆς διδασκαλίας πρᾶγμα ποὺ θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀποδίδωνται οἱ νέοι ἐνωρίτερον εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς παραγωγικὰ καὶ χρήσιμα στελέχη της.

ΕΝΑΣ ΒΩΒΟΣ ΑΛΛΑ ΑΔΥΣΩΠΗΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΠΡΑΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΙΟΣ, ΒΕΒΑΙΟΣ ΟΤΙ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΠΛΕΟΝ Η "ΩΡΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ,,

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΤΑΝΚΣ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΦΟΡΑ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ

Η ΦΟΡΜΟΖΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΕΓΚΑΘΕΙΡΚΤΟΣ

ΤΑΓΙΠΕΧ. Ἡ Φορμόζα, τὸ παπαράξενο αὐτὸ κράτος τοῦ Τσάγκ Κάϊ Σέκ, ποὺ ἀγρυπνεῖ σὰν ἀληθινὸς «σκατζόχοιρος» μὲ τὰ ἀγκάθια τῶν συρματοπλεγμάτων του ἀκονισμένα καὶ ἠλεκτρισμένα, περιμένει τὸν πρόεδρο Ἀϊζενχάουερ. Ἐρωτᾶται ὅμως: Θὰ δῇ ὁ Ἀμερικανὸς πρόεδρος τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ κράτους; Σίγουρα ὄχι, ἂν καὶ εἶναι βέβαιο ὅτι τὸ ὑποπτεύεται.

Ἡ Φορμόζα τοῦ Τσάγκ Κάϊ Σὲκ εἶναι σήμερα ἡ πιὸ στρατοκρατικὴ «χώρα» τοῦ κόσμου. Σὲ κανένα κράτος τοῦ πλανήτη αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν βρίσκεται ὑπὸ τὰ ὅπλα τόσο μεγάλο ποσοστὸ πληθυσμοῦ. Μὲ ἕξη ἑκατομμύρια κατοίκους ἔχει ὑπὸ τὰ ὅπλα ἑξαχόσιες χιλιάδες ἄνδρες καὶ κάθε τόσο καλοῦνται γιὰ ἐκγύμνασι στὰ νέα ὅπλα οἱ διάφορες κλάσεις τῶν ἐφέδρων. Ἔχει τὸ πολυπληθέστερο ἀναλογικὰ σῶμα ἀξιωματικῶν. Καὶ οἱ στρατιωτικές της δαπάνες εἶναι οἱ ὑψηλότερες ἀπὸ κάθε ἄλλης χώρας. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὶς δαπάνες αὐτὲς τὶς καλύπτει στὸ μεγαλύτερο μέρος τους ὁ Ἀμερικανὸς φορολογούμενος πολίτης.

Ὀνομάζουν τὴν Φορμόζα Σκατζόχοιρο. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο. Ἀπὸ κάθε πλευρά της σχεδὸν προβάλλουν στόμια πυροβολαρχιῶν. Καὶ ὅλα τὰ καίρια σημεῖα τῶν ἀκτῶν εἶναι κλεισμένα μὲ συρματοπλέγματα. Κλεισμένα μὲ συρματοπλέγματα εἶναι ἐπίσης τὰ ἀεροδρόμια, ὡρισμένα τμήματα λιμανιῶν, ἀποθῆκες, στρατῶνες. Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς ζῆ μέσα σὲ συρματοπλέγματα. Ἡ ψυχή του εἶναι ἐγκάθειρκτη—μέσα σὲ συρματοπλέγματα κι' αὐτή. Ἔτσι λένε στὴν Ταϊπέχ. Τὸ συρματόπλεγμα ἔχει γίνει στοιχεῖο καίριο καὶ ταυτόχρονα σύμβολο τῆς ζωῆς.

Στὸ κέντρο αὐτοῦ τοῦ δράματος βρίσκεται ἡ ἀληθινὰ τραγικὴ μορφὴ τοῦ Τσάγκ Κάϊ Σέκ. Ὁ πολύπλαγκτος αὐτὸς γέρος, ποὺ ἄλλοτε ἐξουσίαζε ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια λαοῦ, βρίσκεται στὸ κέντρο μιᾶς ἀγκαθωτῆς φωλιᾶς. Κάθε τόσο ἐπιθεωρεῖ τὶς πάρακτιες φρουρές. Παίρνει τὰ κιάλια καὶ βλέπει πρὸς τὶς ἀκτὲς τῆς Λαϊκῆς Κίνας. Νοσταλγία; Φόβος; Σίγουρα καὶ τὰ δύο σὲ κυμαινόμενες ἀναλογίες. Ἰσχυρίζεται ὅτι κάποτε θὰ ἐπιστρέψη. Δὲν τὸν πιστεύει κανεὶς ὅμως. Πολὺ περισσότερο δὲν τὸ πιστεύει ὁ ἴδιος—γιατὶ αὐτὸς εἶναι σὲ θέσι νὰ γνωρίζη, καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, τὴν δύναμι τοῦ Μάο Τσὲ Τοὺγκ μὲ τὰ 620.000.000 τῶν ὑπηκόων του καὶ τὴν ἀδυναμία τὴ δική του μὲ τὰ 6.000.000 τῶν Φορμοζιανῶν. Γύρω ἀπὸ τὴ Φορμόζα καὶ τὰ νησιὰ τοῦ συμπλέγματος πλέουν ἀδιάκοπα ἀμερικανικὰ πολεμικὰ σκάφη. Ἀεροπλανοφόρα μὲ πυρηνικὰ ἀεροπλάνα, καταδρομικὰ μὲ ἀτομικοὺς πυραύλους ἀντιτορπιλλικά, ὑποβρύχια. Εἶναι μιὰ ἀδιάκοπη περιπολία ἀγρύπνων χωροφυλάκων, ψημένων ἀπὸ τὴν ἁλμύρα τῆς θάλασσας καὶ ἀπὸ τοὺς τυφῶνες.

Ἂν ἀποσυρόταν αὐτὸς ὁ στόλος ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς Φορμόζας καὶ δήλωνε οὐδετερότητα, ὅλα θὰ ἐτελείωναν γρήγορα καὶ τελειωτικά. Δὲν ἀποσύρεται ὅμως καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψη πότε θὰ ἀποσυρθῇ. Μπορεῖ μετὰ πέντε χρόνια, μετὰ δέκα ἢ καὶ περισσότερα ἀκόμα. Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἐξέλιξι τῆς διεθνοῦς καταστάσεως καὶ ἰδιαίτερα στὸ χῶρο τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

Ἡ ζωὴ στὴ Φορμόζα παρουσιάζει μιὰ κάποια καλυτέρευσι σὲ σύγκρισι μὲ τὸ παρελθόν. Κάποια μέτρα κοινωνικῆς ἀντιλήψεως ἐπάρθηκαν ἀπὸ τὸ καθεστὼς τῆς Κουαμιτάγκ ὕστερα ἀπὸ τὸν παγκόσμιο βομβαρδισμό του σὰν καθεστὼς κοινωνικῆς σκληρότητος καὶ διαφθορᾶς. Καὶ ἡ ἀμερικανικὴ βοήθεια χρησιμοποιεῖται κάπως «χρηστότερα» ὕστερα ἀπὸ τὶς διαμαρτυρίες καὶ τὶς ἀπειλὲς τοῦ ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου. Εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ δὲν κατηγγέλθη «ρεμούλα» στὰ ἀμερικανικὰ δολλάρια ἀπὸ Ἀμερικανοὺς ἀνταποκριτές. Ὁπωσδήποτε, ἡ φύσις τοῦ καθεστῶτος διατηρεῖται ἀναλλοίωτη στὰ κύρια χαρακτηριστικά της. Ἀριστοκρατισμός, ἀδυσώπητη στρατιωτικὴ σκληρότης, κατασκοπεία ἐπὶ τῶν πράξεων, ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς πάντων καὶ πασῶν, ἀμετανόητη ἐμμονὴ στὰ παλαιὰ σχήματα παρὰ τὴν χρεωκοπία τους.

Εἶναι παράξενο ὅτι μέσα σ αὐτὰ τὰ συρματοπλήγματα, τὰ κανόνια, τὰ τάνκς, τὰ ἀεροπλάνα, ζῆ καὶ ἀναπνέει ἕνας λαὸς πρᾶος, μαλακὸς σχεδὸν γλυκός. Τὰ κορίτσια εἶναι ρωμαντικὰ καὶ χαμογελαστά, ἀγαποῦν τὰ λουλούδια καὶ τραγουδοῦν τραγούδια τῆς ἀγάπης τὰ βράδυα. Καὶ οἱ νέοι ἔχουν ὅλη τὴν ἀνατολίτικη εὐγένεια, ποὺ δὲν τὴν σκληραίνει ἀκόμα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ στρατῶνα. Τὰ χωριὰ ζοῦνε μὲ τὶς παραδόσεις τους καὶ μὲ μιὰν ἀδιάκοπη προσδοκία—τὴν προσδοκία τοῦ μεγάλου γεγονότος ποὺ πάντα ἔρχεται νὰ τερματίση κάθε τι τὸ μεταβατικό. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψη ὅτι ἡ ζωὴ τῆς Φορμόζας μπορεῖ νὰ πάη σὲ ἀτέλειωτο μάκρος ἔτσι ὅπως εἶναι τώρα. Καὶ ὅλοι βλέπουν πρὸς δυσμάς. Πρὸς τὴν μεγάλη, τὴν τρομερὴ μητρόπολι, ποὺ ἀχνοδιαγράφεται πέρα ἀπὸ τὸ ταραγμένο πέλαγος σὲ ὅλη τὴ μεγαλοσύνη της.

Γύρω ἀπὸ τὸν Τσάγκ Κάϊ Σὲκ διεξάγεται πάντα αὐτὸς ὁ βουβός, ὁ μυστικὸς πόλεμος τῆς διαδοχῆς. Στρατηγοὶ καὶ συνταγματάρχες ἀνεβοκατεβαίνουν σὲ δύναμι. Τὰ ὀνόματά τους ἔχουν τὴν ἴδια ἡ παρεμφερῆ ἀντήχησι στὴν ἀγωγὴ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ γενικὰ τῶν λευκῶν. Καὶ τὰ πρόσωπά τους μοιά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΓΚΟΤΕΜΠΟΡΓΚ

ΡΩΣΟΙ ΘΑ ΕΠΙΔΕΙΞΟΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΤΟΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΩΝ

ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ (Μ.Π.Τ.) Τὸ μεγαλείτερον ἐνδιαφέρον τῆς διεθνοῦς ἐκθέσεως, ἡ ὁποία θὰ ἀνοίξη τὰς πόλας της εἰς Γκότεμποργκ τῆς Σουηδίας, θὰ εἶναι συγκεντρωμένον εἰς τὸ ρωσικὸν περίπτερον, τὸ ὁποῖον θὰ παρουσιάση εἰς τὸ κοινὸν μίαν καινούργια μέθοδον, ἐπιτρέπουσαν τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ὡς κινητήριον δύναμιν τῶν αὐτοκινήτων. Ἡ ρωσικὴ ἐφεύρεσις, ἡ ὁποία ἐτηρήθη μέχρι σήμερον μυστική, συνίσταται εἰς ἕνα ἀτομικὸν συσσωρευτήν, ἱκανὸν νὰ μετατρέψη τὴν ἀτομικὴν ἀκτινοβολίαν εἰς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Ἕνας συσσωρευτὴς τοῦ εἴδους αὐτοῦ θὰ ἠδήνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ ὄχι μόνον διὰ τὴν κίνησιν τῶν αὐτοκινήτων παντὸς εἴδους, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν σιδηροδρόμων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΣ

Τοῦ κ. ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΛΗ

Στὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, ἰδιαίτερα στὴν πεζογραφία μας, ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια πῆρε παγκόσμια ἀναγνώριση ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Καζαντζάκη, τοῦ Μυριβήλη, τοῦ Βενέζη, τῆς Λιλίκας Νάκου καὶ ἄλλων συγγραφέων, μορφὴ κυριαρχικὴ στέκεται ὁ συμπατριώτης μας Ἀντρέας Καρκαβίτσας.

Τὸν ὠνόμασα, τὸν μεγάλο πεζογράφο, συμπατριώτη, γιατὶ ἐμεῖς οἱ Πατρινοί, καὶ γενικὰ ὅσοι κατοικοῦμε στὴν Ἀχαΐα, ἔχουμε μὲ τοὺς γείτονες τῆς Ἠλείας καὶ ἰδιαίτερα τοὺ Ἠλειακοῦ κάμπου, πολλὲς κοινότητες, πολλὲς συγγένειες, «πολλὰ τὰ κοινὰ καὶ τὰ δικὰ» ὅπως λέγει ὁ λαός μας.

Ὁ Καρκαβίτσας ἐρχόταν στὴν Πάτρα, ὅταν ἦταν μαθητὴς στὸ γυμνάσιο καὶ ἀργότερα, ποὺ ἔγινε φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς, περνῶντας γιὰ τὰ Λεχαινὰ τὴν πατρίδα του, κατέβαινε στὴν Πάτρα, νὰ δῇ τοὺς φίλους του, νὰ περπατήση στὸ μῶλο, στὰ Ψηλὰ Ἀλώνια. Ὁ Καρκαβίτσας εἶχε συγγενεῖς στὴν Πάτρα, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ζοῦνε ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά τους κατέχουν ἀξιοζήλευτη θέση στὴν κοινωνία μας.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸν ὀνομάζω συμπατριώτη μας. Εἶναι ἕνας τίτλος ποὺ μᾶς προξενεῖ ξεχωριστὴ τιμὴ καὶ μᾶς δίνει ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ μιλᾶμε γι' αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους μεγάλους ποὺ γεννήθηκαν στὰ χώματά μας.

Μὲ τὸν Καρκαβίτσα ἀνοίγει ἡ κουρτίνα τῆς κλειστῆς καὶ ἀποπνυχτικῆς κάμαρης, ποὺ εἶχε κλειστῆ ἡ σχολαστικὴ παρελθοντολογία καὶ μπαίνει ἕνα ἀέρι δροσερό, ποὺ ριπίζει αἰσιόδοξα, ἑλληνόπρεπα τὶς σελίδες τῆς λογοτεχνίας μας.

Μαζὶ μὲ τὸν Βιζυηνὸ καὶ τὸν Παπαδιαμάντη, ὁ Καρκαβίτσας κρατάει τὰ πρωτεῖα στὸ διήγημα, ὅπως αὐτοὶ οἱ τρεῖς φωστῆρες τῆς Ἑλληνικῆς πεζογραφίας τὸ ἔμπασαν στὴ γλῶσσα μας. Οἱ ἄλλοι δυό, ὁ Παπαδιαμάντης μὲ τὴν γοητεία τῶν ἐρημικῶν ἐξωκκλησιῶν καὶ τὰ θαλασσινὰ εἰδύλια τοῦ Αἰγαιοπελαγίτικου ἀφροῦ καὶ ὁ Βιζυηνὸς μὲ τὶς πρῶτες ἐσωτερικὲς ἀνησυχίες στὸ ἀφήγημα, κρατᾶνε μιὰ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ λαό, τὸ πλῆθος τῶν ποιμένων, τῶν ψαρᾶδων, τῶν ἀνθρώπων τοῦ μόχτου καὶ τῆς δουλειᾶς. Ἀντίθετα ὁ Καρκαβίτσας, ἔγραψε θὰ τολμοῦσε κανένας νὰ ἐπιγραμματίση, γιὰ τοὺς ἀλλούς, γιὰ τοὺς ταπεινοὺς ζευγολάτες, τοὺς ἀνθρώπους τῆς τράτας καὶ τοὺς ναυτίλους. Καὶ κατώρθωσε νὰ τοὺς πλησιάση, νὰ τοὺς φέρη κοντὰ στὰ Γράμματα, γιατὶ ὁ Καρκαβίτσας ἔγραφε μὲ τὴν καρδιὰ κι' ὄχι μὲ τὸ νοῦ. Ὅπου ἐπεχείρησε νὰ λοξοδρομίση—ὅπως στὸν «Ἀρχαιολόγο» του—ἔχασε τὴν ἐπαφή του μὲ τὸν λαόν, ξεστράτησε. Μὲ τὰ ἄλλα του ἔργα ὅμως, τὴ «Λυγερή», τὴν καθαρευουσιάνικη χωριατοπούλα του, ἀλλὰ περισσότερο μὲ τὸ «Ζητιᾶνο»—τὸν περίφημο Γζιριτόκωστα—καὶ μὲ τὰ «διηγματά του» καὶ ἰδιαίτερα τὰ «Λόγια τῆς πλώρης» ὁ Καρκαβίτσας ἔγινε ὁ διηγηματογράφος, ὁ παραμυθᾶς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ὑπαίθρου.

Γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Ἠλειακοῦ κάμπου, ἔννοιωθε νὰ ξεκινᾶνε οἱ ρίζες τοῦ μεγάλου ταλέντου του ἀπὸ τὰ παχειὰ μαυροκόκκινα χώματα τῆς πατρίδας του. Κι' ἔτσι βλάστησε ὁ λόγος στὸ περιβόλι τῆς καρδιᾶς του. Τὸ ὕπαιθρο, σύτη ἡ χαρὰ ἡ τρανὴ τῶν ματιῶν, τὸ Ἑλληνικὸ θαῦμα, μίλησε στὸν Καρκαβίτσα τὴ γλῶσσα του καὶ αὐτὸς ἀποκρυπτογράφησε τοὺς χρωματισμοὺς καὶ τὰ σήματά του, τὸ γαλανό, τὸ πράσινο, τὸ ἄνθινο, τὸ αἰωνίως ἀνοιξιάτικο καὶ τὸ γελαστό. Κανένας ἄλλος πεζογράφος μας δὲν στάθηκε τόσο λαμπρὸς ἐμπρεσιονίστας στὴν περιγραφή του, ὅσο ὁ Καρκαβίτσας. Μιὰ ἀνανέωση παντοῦ σὲ χρώματα καὶ σὲ μορφές, σὲ ἐξωτερικὰ σχήματα καὶ σὲ πλαστικὲς φόρμες, διακρίνει ὁ ἀναγνώστης στὸ λόγο τοῦ Λεχαινιώτη λογοτέχνη.

***

Ὁ Καρκαβίτσας σὰν διηγημα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΑΙ ΗΛΙΑΚΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΩΣ ΝΕΑ ΚΙΝΗΤΗΡΙΟΣ ΔΥΝΑΜΙΣ

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΕΣΚΟΦΦΕΡΥ

ΡΩΜΗ. ('Ιδ. ὑπ.). Ἄνοιξε μιὰ διεθνὴς ἔκθεσις ἠλεκτρονικῶν καὶ θερμοπυρινῶν ἐπιτεύξεων, ἡ ὁποία σὲ ὡρισμένες λεπτομέρειές της προκαλεῖ καταπληκτικὴ ἐντύπωση. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, σ' αὐτὴ τὴν ἔκθεσι, ὅπου μετέχουν συνολικῶς εἰκοσιπέντε χῶρες, ὑπάρχουν συσκευὲς—προπλάσματα αὐριανῶν τελειοποιημένων πραγματοποιήσεων τῆς τεχνικῆς, οἱ ὁποῖες θὰ κάνουν σωστὰ θαύματα, ἀπίστευτα σήμερα. Ὁ κυριώτερος ἀπὸ τοὺς ἐντυπωσιακοὺς αὐτοὺς τομεῖς τῆς ἐκθέσεως εἶναι ὁ ἀφορῶν τὴ βιομηχανικὴ καὶ εἰδικώτερα τὴ μηχανολογικὴ ἐκμετάλλευσι τῆς ἡλιακῆς θερμότητος.

Ὁ καθηγητὴς Ἐσκόφφερυ, ἕνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους Ἀμερικανοὺς εἰδικούς, παρουσιάζει στὴν ἔκθεσι τῆς Ρώμης, ἕνας ἀτελειοποίητο μὲν ἀκόμη, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἤδη ἀποδοτικὸ σύστημα κινήσεως μικρῶν ὀχημάτων (αὐτοκινήτων κ.λ.π.), διὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ὁ Ἐσκόφφερυ, σὲ δηλώσεις του, πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, ἐξήγησε ὅτι κάθε τετραγωνικὸ μέτρο τῆς γηΐνης ἐπιφανείας, ποὺ δέχεται τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἶναι πηγὴ ἐνεργείας ἰσχύος 1,4 κιλοβάτ! Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι ἡ Ἀμερικὴ θὰ μποροῦσε νὰ προμηθεύεται ὅλο τὸ ποσὸ ἐνεργείας, ποὺ τῆς χρειάζεται, ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες ποὺ πέφτουν σὲ μιὰ ἐπιφάνεια ἔρημο, ἐκτάσεως δέκα μόνον χιλιάδων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων! Καὶ γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε ἕνα ἀκμὴ παράδειγμα, τὸ ὁποῖον ἔδωσε ἐπίσης ὁ Ἀμερικανὸς εἰδικός, μία ἐπιφάνεια μόλις

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελίδα

Ζητῆστε σήμερα ἀπὸ τὸν παντοπώλη σας τὴν ΛΕΥΚΙΝΗ μὲ τὸ ΚΟΥΠΟΝΙ-ΔΩΡΩΝ

Μὲ τὸ κουπόνι ΔΩΡΩΝ ἀποκτᾶτε ὡραιότατα πλαστικὰ εἴδη οἰκιακῆς χρήσεως (ΤΣΑΝΤΕΣ—ΚΑΝΑΤΕΣ—ΚΟΥΒΑΔΕΣ — ΛΕΚΑΝΕΣ — ΝΤΑΜΙΤΖΑΝΕΣ — ΤΡΙΦΤΕΣ κ. λ. π.)

ΛΕΥΚΙΝΗ : ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ - ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕ